

Förord.

De folkvisor, som härmed offentliggöres, äro af utgifvarinnan, Fröken SELMA COLLIANDER, samlade och upptecknade efter muntligt meddelande af en gammal kvinna af allmogen JOHANNA FALK, dotter till en smed i Halland. Hon var född 1809 och dog 1898 i Helsingborg. Helt naturligt hade hon under sin långa lefnad hunnit se och höra mycket och mycket, helst hon var med på en tid, då ursprunglig saga och sång var mera allmän bland södra Sveriges allmoge, än hvad nu torde vara fallet. Det är därför att hoppas, att detta bidrag till senare tiders sträfvan att åt framtiden rädda, hvad bland vår allmoge i gångna tider uppstått eller upptagits, skall röna ett välvilligt mottagande.

Med afseende på *textinnehållet* äro de här utgifna visorna till största delen redan bekanta, och i *Svenska folkvisor*, utgifna af E. G. GEIJER och A. A. AFZELIUS, ny tillökad upplaga, utg. af R. BERGSTRÖM och L. HÖIJER (Stockholm 1880) finner man paralleler till alla utom följande fyra: „*Visan om lagårdsflickan och Pelle*”, „*Jungfrun och herr Lager*”, „*Du skall skala din myrtenkrona och krans*” äfvensom „*Det var en söndagsmorgon*”; hvilken sistnämnda torde vara ganska vanlig i södra Sverige och Danmark, dock med en annan melodi än den nu återgifna. - Den här upptagna „*Där bodde sju röfvere*” är uppenbarligen en variant till „*Skön Anna*” (No 5 i nyss citerade arbete), ehuru dessa båda liksom öfriga paralleler till ordalydelsen mästadels visa mycket stora olikheter.

Hvad *melodierna* angår, har jag på ett par undantag när - hvarken i ofvan anförda, rikhaltiga arbete ej håller i de af de svenska landsmålsföreningarna utgifna sångerna kunnat återfinna några öfverensstämmelser. Det ena af de antydda undantagen är visan om „*Herr Lager och Jon*”, hvars melodi visar ganska nära öfverensstämmelse med de hos GEIJER och AFZELIUS B. III p. 194 upptagna varianten af No 40 i samma verk, men äfven här finnas afvikelser. Det andra undantaget är den så bekanta visan om „*Liten Karin*”, åt hvilken af JOHANNA FALK egendomligt nog gifvits en helt annan melodi än den vanliga (i GEIJER och. AFZ. B III No 3), medan denna senares sista hälft inlagts i slutet af melodien till „*Jungfrun gick på berget*”.

Ofta hör man den åsikten förfäktas, att folkvisans harmoniska underlag bör göras „så enkelt som möjligt”. Jag måste tillstå, att ett sådant och liknande uttryck synes mig vara väl mycket sväfvande och grundade på en skäligen oklar föreställning om folkvisans natur och harmoniska innebörd. „Folkvisorna, hvilka” - såsom GEIJER säger i inledningen till *Svenska folkvisor* - „påminna om denna känslans underbara egenskap att med ett enda ljud tränga till själen och där uppväcka föreställningen af ett helt mänskligt tillstånd, lifligare än all beskrifning det förmår”, torde lika litet passa tillsammans med en enformig, stel, torr och torftig harmonisering som med en svulstig och öfverlastad.

Följande denna här i korthet antydda uppfattning, har jag sökt efter förmåga motsvara utgifvarinnans hedrande förtroende, då hon åt mig uppdrog att förse de föreliggande visorna med harmoniskt underlag.

Lund i September 1902.

Alfred Berg.

Fil. kand.

Kapellmästare vid Lunds Universitet.

En visa om lagårdsflickan och Pelle.

1. Hör nu på, min lilla sköna, skö - skö - skö - na,
Hvarmed skall jag dig belöna?

Vi ska hjärtan dela,

Kärlek skall ej fela.

Min sköna, min sköna, min skönaste lilla vän.

2. O, jag orkar inte längre hö - hö - hö - ra,

Hvad har Ni med mig att göra?

Går han till mamseller

Och sig der inställer,

Det passar, det passar, det passar Er allra bäst.

3. Du skall bli min fru, du lilla to - to - to - ka,

I täckvagnar skall du åka,

Du skall lära seder,

Det, skall bli min heder.

Till hofvet, till hofvet, till hofvet dit skall du fort.

4. Nej, till hofvet jag mig aldrig gi - gi - gif - ver,

Men i lagarn mig förblifver,

Ej till hofvet fara,

Men i lagarn vara.

Ty lagarn, ty lagarn, ty lagarn det är mitt hof.

5. Tänk, om Pelle lägges ner i gra - gra - grafven,

Så är ju ditt hopp begrafvet,

Älska mig i nöden,

Blif min vän i döden,

Glöm Pelle, glöm Pelle,

Glöm Pelle och älska mig!

6. Nej, min Pelle jag fast aldrig glö - glö - glömmmer,

Fast Ni honom illa dömer.

Han har fått mitt hjärta,

Och det gör mig smärta

Att höra, att höra,

Att höra Er säga så.

Herr Lager.

1. Herr Lager han tjänte i konungens gård
- I varen väl må -
I femton veckor och därtill ett år.
„Tjänar troget”, sade Jon.
- „Jag vånnar det kostar mig det rödaste gull.
Jag följer”, sade Jon. -

2. Han tjänte där inte sa mycket för lön
- I varen väl må -
Ty konungens dotter var honom så skön.
„Du blir narrad”, sade Jon.
- „Jag vånnar det kostar mig det rödaste gull.
Jag följer”, sade Jon. -

3. När femton veckor och året var slut
- I varen väl må -
Så skulle Herr Lager ha jungfrun till brud.
„Det var orätt”, sade Jon.
- „Jag vånnar det kostar mig det rödaste gull.
Jag följer”, sade Jon. -

4. Bruden i fägring för altaret står
- I varen väl må -
Med röda gullkrona och utslaget hår.
„Jag tycker om dig”, sade Jon.
- „Jag vånnar det kostar mig det rödaste gull.
Jag följer”, sade Jon. -

5. Bröllopet firades i dagarne tre,
- I varen väl må -
Och inte ville bruden åt brudasången se.
„Håll dig vaken”, sade Jon.
- „Jag vånnar det kostar mig det rödaste gull.
Jag följer”, sade Jon. -

6. Bruden hon lade sig i sängen ned,
- I varen väl må -
Herr Jon han lade sig sa vackert bredvid.
„God afton”, sade Jon.
- „Jag vånnar det kostar mig det rödaste gull.
Jag följer”, sade Jon. -

7.
Herr Lager han blef så ifrig till sinn,
- I varen väl må -
Så han både rodna och blekna' om kind.
„Får du ondt?”sade Jon.

- „Jag vånnar det kostar mig det rödaste gull.
Jag följer”, sade Jon. -

8. I vrede herr Lager han fatta sitt svärd.

- I varen väl må -

Han svor, han skulle hugga herr Jon ihjäl.

„Det är rostigt”, sade Jon.

- „Jag vånnar det kostar mig det rödaste gull.
Jag följer”, sade Jon. -

9. Det första slaget, de slogo te'

- I varen väl må -

Så slog Jon herr Lager så att han föll på knä.

„Stig opp”, sade Jon.

- „Jag vånnar det kostar mig det rödaste gull.
Jag följer”, sade Jon. -

10. Det andra slaget, de slogo för sann,

- I varen väl må -

Så slog Jon herr Lager, så blodet det rann.

„Torka bort det”, sade Jon.

- „Jag vånnar det kostar mig det rödaste gull.
Jag följer”, sade Jon. -

11. Det tredje slaget, de slogo till mord,

- I varen väl må -

Så slog Jon herr Lager, så att han föll till jord.

„Ligg, stilla” sade Jon.

„Jag vånnar det kostar mig det rödaste gull.
Jag följer”, sade Jon.

12. Herr Lagers brud sade med glädje alltså

- I varen väl må -

„Jag fröjdas däröfver att Jon fick rå”!

„Nu är du min”, sade Jon.

- „Jag vånnar det kostar mig det rödaste gull.
Jag följer”, sade Jon. -

Jungfrun och Herr Lager.

1. Jungfrun och Herr Lager de möttes på en bro,
De lofvade hvarandra sin ära och sin tro.

- Men de roade sig en stund. -

2. Hör du min sköna, hvad jag säger dig,
Huru många år vill du vänta på mig?

- Men de roade sig en stund. -

3. I åtta runda år vill jag för dig gå,
Och kommer du ej tillbaka, så gifter jag mig då.

- Men de roade sig en stund. -

4. Hennes äldste bröder, de lade upp ett råd:
"Huru skall vi få vår kära syster gift i år?"

- Men de roade sig en stund. -

5. Hon skall stå brud med den rike Adil Thor,
Han har mera guld än unge Lagerman harjord.

- Men de roade sig en stund. -

6. Han har mera guld uppå sin höge hatt,
Än Lagerman har ett år uti skatt.

- Men de roade sig en stund. -

7. Han har mera guld uppå sina fingrar små,
Än Lagerman har uppå hela sin gård.,

- Men de roade sig en stund. -

8. Bröllopet firades i dagarne tre;
Inte ville bruden åt brudehuset se.

- Men de roade sig en stund. -

9. Den fjärde dagen åt kvällen led,
Så skulle bruden åt sängen sig te.

- Men de roade sig en stund. -

10. Men bruden hon gångar sig på ängen så grön,
Så blicka' hon långt efter sin käraste på sjön.

- Men de roade sig en stund. -

11. Där fick hon se de flaggor både hvita och blå,
Som hon själf virkat hafver med sina fingrar små.

- Men de roade sig en stund. -

12. Så fick hon se de flaggor både röda och hvit,
Jag tror, att unge Lagerman han kommer väl hit.

- Men de roade sig en stund. -

13. Ack, om jag hade mig en fulltrogen vän,
Som reste till sjöstranden och komme snart igen.
- Men de roade sig en stund. -

14. Hennes yngste broder han var en fulltrogen vän,
Han reste till sjöstranden och kom så snart igen.
- Men de roade sig en stund. -

15. „God dag, käre svåger hur står det nu till?
Hur står det till hemma med lilla vännen min”?
- Men de roade sig en stund. -

16. Hon skall stå brud med rike Adil Tor,
Han har mera guld än unga Lagerman har jord
- Men de roade sig en stund. -

17. Lagerman svor uppå sin styresman,
För att han hade fört dem i sådant sorgeland.
- Men de roade sig en stund. -

18. Lagerman svor uppå böljan den blå,
För den ej längesedan tagit lifvet utå.
- Men de roade sig en stund. -

19.
Bruden hon gångar sig neder till strand,
Hon följer med sin käraste till främmande land.
- Men de roade sig en stund. -

20. Hälsa nu hemma till alla brudemän,
De taga sig en sup, se'n far de hem igen.
- Men de roade sig en stund. -

Hertig Fröjdenborg .

1. Fröken Adelinhon gångar sig åt rosen de lund,
Hon plocka där blommor både hvita och blå.
- Mig tyckes, det är tungt till att lefva. -
2. Hon plockade blommor både hvita och blå,
Att bjuda Hertig Fröjdenborg kransar därutå.
- Mig tyckes, det är tungt till att lefva. -
3. Och konungen ut genom fönstret såg
Då såg han Fröken Adelin i rosende gård.
- Mig tyckes, det är tungt till att lefva. -
4. Konungen befallte sina tjänare två:
„I beder fröken Adelin in till mig gå!”
5. „Hvad gjorde du i rosendegård?”
„Jag plockade blommor både hvita och blå”.
- Mig tyckes, det är tungt till att lefva. -
6. „Jag plockade blommor hvita och blå,
Att göra hertig Fröjdenborg kransar därutå.”
- Mig tyckes, det är tungt till att lefva. -
7. „Har du ej glömt hertig Fröjdenborg ännu,
Så vill jag på er kärlek göra ett godt slut.”
- Mig tyckes, det är tungt till att lefva. -
8. „Om jag än lefde i hundra år,
Hertig Fröjdenborg aldrig utur mitt hjärta går”.
- Mig tyckes, det är tungt till att lefva. -
9. Konungen befallte sina tjänare två:
„I sätten hertig Fröjdenborg i fångatornet blå”.
- Mig tyckes, det är tungt till att lefva. -
10. De bundo hertig Fröjdenborg upp till ett träd,
Där slakta' de honom, som bönder slakta få.
- Mig tyckes, det är tungt till att lefva. -
11. De lade hertig Fröjdenborg uppå en disk,
Så rista' de honom som bönder rista fisk.
- Mig tyckes, det är tungt till att lefva. -
12. Så stod den falska tärnan däreft,
Hon stal bort hertig Fröjdenborgs hjärta så färskt.
- Mig tyckes, det är tungt till att lefva. -
13. Hon stal bort hertig Fröjdenborgs hjärta så färskt,

Och laga' däraf en smakelig rätt.

- Mig tyckes, det är tungt till att lefva. -

14. „Hvad är detta för en kostelig rätt?

Mig tyckes att mitt hjärta det blifver så förskräckt”.

- Mig tyckes, det är tungt till att lefva. -

15. „Det är hertig Fröjdenborgs hjärta så färskt,

Tillagadt för fröken en så älskelig rätt”.

- Mig tyckes, det är tungt till att lefva. -

16. „Är det hertig Fröjdenborgs hjärta så färskt,

Så skall det också blifva min allra sista rätt”.

- Mig tyckes, det är tungt till att lefva. -

17. „Hämta mig in två glas utaf vin,

Så vill jag dricka afskedsskål för allra kära sten min”.

- Mig tyckes, det är tungt till att lefva. -

18. Den första drinken hon då drack,

Hennes ögon de brusto och hjärtat det sprack.

- Mig tyckes, det är tungt till att lefva. -

19. Så gick där bud till konungen in.

„Fröken Adelin sitter död i kammaren sin!”

- Mig tyckes, det är tungt till att lefva. -

20. Konungen ut genom dörren sprang,

Han fatta i låset så dörren sang,

- Mig tyckes, det är tungt till att lefva. -

21. „Ack, trösten mig, jag arme man,

Nu hafver jag mördat mitt endaste barn”.

- Mig tyckes, det är tungt till att lefva. -

22. „Hade jag trott deras kärlek så stark,

Han hade icke dött för en hundratusen mark”.

- Mig tyckes, det är tungt till att lefva. -

23 . „Hade jag trott deras kärlek så huld,

Han skulle icke dött för tretusen tunnor guld”.

- Mig tyckes, det är tungt till att lefva. -

24. De lade de två liken samman uppå bår,

Fruar och jungfrur de krusa deras hår.

- Mig tyckes, det är tungt till att lefva. -

25. De lade de två liken uti. en graf,

Där skola de ligga intill den sista dag.

- Mig tyckes, det är tungt till att lefva. -

26. Där växte två liljor uppå deras graf,
De växte tillhopa med alla sina blad.
- Mig tyckes, det är tungt till att lefva. -

Jungfrun gick på berget.

1. Jungfrun gick på berget, såg ned i djupan dal,
Då fick hon se ett skepp komma, som fullt af grefvar var.
2. Den yngste minste grefven, som uppå skeppet var,
Han viile med jungfrun trolofva sig, så ung som han dock var.
3. Grefven tog ringen utaf fingret och satte på jungfruns hand.
Han sa': „Tag den, du lilla, det är ett kärleksband.”
4. „Hvad skall jag för min moder säga, när som hon frågar mig?”
„Säg du, att han är funnen uppå en gröner stig”.
5. „Du lärer mig att ljuga, det lyder inte så;
Ty bättre är att säga sant: det är en kärlekspant”.
6. Grefven reste bort och var borta i årena sju,
Så kom han hem på den stora dag, då hanses käresta var brud.
7. Grefven han kom hem på den stora bröllopsdag,
Han begärde att med jungfrun få tråda en dans, den gick så sorgeligt åstad.
8. Grefven gick åt kammarn in, slog dörren igen efter sig,
Då tog han fram sitt timmaglas och satte på bordet för sig.
9. När glaset var utrunnet och timmen var förbi,
Så drog han ut sitt blanka svärd och stack det i sitt lif.
10. Så låste han upp den kammardörr och sade: „Adjö, min vän,
Nu träffas vi här aldrig på jorden mer igen”.
11. Vännen hon grät och hon grät så bitterlig:
„Hvar skall jag taga vägen, nu har jag mist min vän”.

Söndagsmorgonen.

1. Det var en Söndag morgon jag klädde uppå mig,
Jag skulle gå till kyrkan att där få träffa dig.
2. Men när jag kom till kyrkan, så var du icke där,
Så kunde jag genast veta, du har en annan kär.
3. Den boken, den du gaf mig med röda band i kring,
Den skall du få tillbaka, så vill jag dig ingenting.
4. Och ringen, som du gaf mig med namnet mitt och ditt,
Den skall du få tillbaka, så ä' vi kvitt om kvitt.
5. Och sjalen den du gaf mig, med rosa och med blad,
Den skall du få tillbaka, så är jag lika glad.
6. Nu slutar jag att sörja, farväl min forna vän.
Jag önskar dig att få väl en annan igen.
7. Hvar skall man plocka rosor, där inga rosor är?
Hvar skall man finna trohet, där ingen trohet är?

Herr Ridderbåld.

1. Herr Ridderbåld han sadla' upp sin gångare god
- Uti lunden -
Så rider han fram till konungens gård
- För detta har mig timat i min ungdom -
2. När som han kom till konungensgård
- Uti lunden -
Så ute för honom fröken Guldborg står.
- För detta har mig timat i min ungdom -
3. „Hör du fröken Guldborg, hvad jag säger dig!”
- Uti lunden -
„Har du ej lust att följa med mig?”
- För detta har mig timat i min ungdom -
4. „Jag hat väl lust till att följa med dig,
- Uti lunden -
Men här är så många, som vakta uppå mig”.
- För detta har mig timat i min ungdom -
5. „På mig vaktar fader, på mig vaktar mor.
- Uti lunden -
På mig vaktar syster, så ock min lille bror”.
- För detta har mig timat i min ungdom -
6. „På mig vaktar också min käre fästeman
- Uti lunden -
Den mest jag rädes före, så är det för han”.
- För detta har mig timat i min ungdom -
7. Herr Ridderbåld han svepte henne i kappan den blå.
- Uti lunden -
Så lyfte han henne på gångaren den grå.
- För detta har mig timat i min ungdom -
8. Så rider de ut i den grönaste lund
- Uti lunden -
„Lyster fröken Guldborg att hvila här en stund?”
- För detta har mig timat i min ungdom -
9. Herr Ridderbåld han breder ut sin kappa den blå.
- Uti lunden -
„Lyster fröken Guldborg att hvila häruppå?”
- För detta har mig timat i min ungdom -
10. Herr Ridderbåld han lade sitt hufvud i jungfruns sköt
- Uti lunden -
Han tog sig en sömn, den var väl så söt.

- För detta har mig timat i min ungdom -

11. „Herr Ridderbåld, herr Ridderbåld, du sofver ej nu

- Uti lunden -

Jag hör min moders förgyllande lur.”

- För detta har mig timat i min ungdom -

12. „Herr Ridderbåld, herr Ridderbåld, du sofver ej så

- Uti lunden -

Jag hör min faders de gångare grå.”

- För detta har mig timat i min ungdom -

13. Herr Ridderbåld han lyfte sitt hufvud opp

- Uti lunden -

Han kunde ej se himmelen för hästebringa grå.

- För detta har mig timat i min ungdom -

14. Herr Ridderbåld han tog fröken Guldberg i sin famn.

- Uti lunden -

„Ack, kära fröken Guldberg, nämn inte mitt namn”!

- För detta har mig timat i min ungdom -

15. Herr Ridderbåld han slog fröken Guldbergs bröder de fem.

- Uti lunden -

Och inte så sörjde fröken Guldberg för dem.

- För detta har mig timat i min ungdom -

16. Herr Ridderbåld han slog fröken Guldbergs bröder de sju.

- Uti lunden -

Och inte så sörjde fröken Guldberg ännu.

- För detta har mig timat i min ungdom -

17. „Herr Ridderbåld, du stille ditt blodiga svärd”!

- Uti lunden -

För jag tycker, min fader han är det ej värd

- För detta har mig timat i min ungdom -

18. Herr Ridderbåld han torkade sitt blodiga svärd.

- Uti lunden -

„Vore du inte min fästemo, så vore du detta värd”.

- För detta har mig timat i min ungdom -

19. När som dager på himmelen var ljus

- Uti lunden -

Så stodo där tre lik uti konungens hus.

- För detta har mig timat i min ungdom -

20. Det ene var herr Ridderbåld, det andra var hans mö.

- Uti lunden -

Det tredje var hans moder, som af sorgen mände dö.

- För detta har mig timat i min ungdom -

Där bodde sju röfvare .

1. Där bodde sju röfvare uti en skog
Emellan sju konungariken.
De stulo bort en jungfru så fager och så fin,
Att uti världen ej fanns hennes like.
De hissa henne upp,
De hissa henne ned,
För guld och för ädeliga blommor
Se'n kom där en herre från annor främmad' land,
Fäste henne till sin fru och fruinna.

2. Tillsammans de voro i åtta ar
Sju söner de hade till hopa;
Det nionde året skulle kungen resa ut
Att fästa sig en annan fru och fruinna.
Skön Anna hon går till sin fostermoder in
Hon sade: „Fru och fruinna!
Kan jag in te få till höganloft att gå
Min herres unga brud att få skåda.”

3. „Jojomen, jojomen, Det kan du väl få,
Skön Anna, du dägeliga kvinna,
Tag du dina bästa kläder uppå
Och låt dina sju söner gå före.”
Skön Anna hon in om dörren steg,
Och hennes sju söner gingo före.
De hälsa' och de buga' för bruden så fin,
Allra mest för sin käraste fader.

4. „Hör du skön Anna, hvad jag säger dig,
Om du min vänskap ville vinna.
Hvad gifver du min unga brud i dag,
Om du min vänskap får vinna?”
„Jo henne gifver jag mina söner de sju
Som jag har så moderligen burit.
När jag blef bortstulen jag var ett litet barn
Min fader och min moder till stor vanda.

5. „Väl så hade jag en syster så fin,
En syster, som hette ock skön Anna.
Intet annat jag vet, intet annat jag tror,
Så visserligen är det densamma”.
Hon tog utaf sin hals en kedja utaf guld
Och därtill korset det hvita.
Det kastade hon uti skön Annas famn:
„Jag önskar du med hälsan det kan slita!”

6. „Så gifver mig hit mina hästar och min vagn
Och därtill två äldste dine söner,

Så vill jag resa hem till mitt fädernesland
Bebåda min fader en stor glädje!"

Sven Svanevit.

1. Sven Svanevit i marken till en vallherde kom.

Han sade: „Ack hör du lille vallherdeman,
Kan du på mina spørsmål svara,
Ditt unga lif jag för mig vill spara”.

2. Vallherden svara och rädder var han.

Han sade: „Visst är jag en vallherdeman,
Låt mig på dina spørsmål få höra.
På dem skall jag visserligen svara”.

3. „Hvad är svartare än som en slå?

Och hvad är raskare än som ett rå?

Och hvar hafver solen sitt säte?

Och hvar hvilar döda mannens fjäte?”

4. „Synden är svartare än som en slå,

Och solen är raskare än som ett rå,

I väster hafver solen sitt säte,

I öster hvilar döda mannens fjäte”.

5. „Hvad fyller opp i den djupaste dal,

Eller hvad pryder bäst uti konungens sal?

Och hvem bygger bron den breda?

Och hvar ligger människan som ledast?”

6. „Snön fyller opp i den djupaste dal,

Ungkarlar pryda bäst i konungens sal,

Isen bygger bron den breda,

I synden ligger människan som ledast”.

7. „Haf tack, du lille vallherdeman,

Att du på min fråga så svara kan.

Hade du dem ej kunnat besvara,

Ditt unga lif jag hade aldrig sparat”

Där bodde en grefve vid Östaga-le'.

1. Där bod de en grefve vid Östaga-le'

Han hade tre döttrar och rara voro de.

- Med den äran -

2. Den ena var så dägelig, den andra var så grann,

Den tredje hon ville visst aldrig hafva man.

- Med den äran -

3. Men necken som kläder sig i många slags djur,

Han klädde sig till en herre så fager och så fin.

- Med den äran -

4. Jungfrun hon skulle till kyrkan gå.

Hästar spändes före och necken körde å.

- Med den äran -

5. Och necken han körde uppför backar och för berg,

Så jorden hon runga och bergen de skalf.

- Med den äran -

6. „Ack, kära Ni min herre, Ni körer ej så fort,

Tömmen är af silke, han är ej utaf bast”.

- Med den äran -

7. Necken han körde åt kyrkovägen fram,

På honom undra' kvinna, på honom undra' man.

- Med den äran -

8. Necken han körde till elfvabro,

Där välter han jungfrun i elfvevaflo'.

- Med den äran -

9. „Ack kära Ni min herre, Ni hjälper mig i land,

För Eder vill jag gifva mitt röda gullband.”

- Med den äran -

10. „Ack kära Ni min herre, Ni hjälper mig af nöd,

För Eder vill jag gifva min gulikrona_röd”.

- Med den äran -

11. Men mig tycks väl undra, hvad Ni är för en man,

Anten är Ni necken eller är Ni själfve skam”.

- Med den äran -

12. „Tvi och tvi vare dej för du nämnde mitt namn,

Annars skulle du aldrig kommit mer i land”.

- Med den äran -

Lilla Karin.

1. Det var den lilla Karin, som tjänte på konungens gård
Hon tjänte som en tärna ibland de jungfrur små.

2. „Hör du lilla Karin, vill du nu blifva min?
En guldbroderad klädning den vill jag gifva dig”.

3. „En guldbroderad klädning den väntar jag inte på.
Gif den åt unga drottningen, låt mig med äran gå!”

4. „Hör du lilla Karin, vill du nu blifva min?
Guldspiran och guldkronan dem vill jag gifva dig”.

5. „Guldspiran och guldkronan, dem väntar jag inte på,
Gif dem åt unga drottningen, låt mig med äran gå”.

6. „Hör du lilla Karin vill du nu blifva min,
Min faders halfva rike, det vill jag gifva dig”.

7. „Din faders halfva rike, det väntar jag inte på,
Gif det åt unga drottningen, låt mig med äran gå”.

8. „Och hör du lilla Karin vill du ej blifva min,
Så sätter jag dig i mörka torn och pröfvar därmed se'n.

9. „Sätter du mig i mörka torn och pröfvar därmed se'n,
Så kommer nog den dagen vi råkas åt igen”.

10.
Konungen befalte sina tjänare de två:
„I sätten lilla Karin i fångatornet blå”.

11. När konungen fick veta att lilla Karin hon var död,
Så drog han ut sitt blanka svärd och stack det i sitt lif.

Staffan var en stalldräng.

1: Staffan var en stalldräng, stalldräng, stalldräng,
Han vattnade sina följer fem
I ra', i ra', i hopp falleralla
Gossar låt åss lustig vara
En gång jula modet fara

2. De två de voro hvita, hvita, hvita,
Ja de va' som krita
I ra', i ra', i hopp falleralla
Gossar låt åss lustig vara
En gång jula modet fara

3. De två de voro svarta, svarta, svarta,
Ja de va' så vackra
I ra', i ra', i hopp falleralla
Gossar låt åss lustig vara
En gång jula modet fara

4. Den ene den var apelgrå, apelgrå, apelgrå,
Den rider Staffan själfver på
I ra', i ra', i hopp falleralla
Gossar låt åss lustig vara
En gång jula modet fara

Godafton du bonde.

1. Godafton du bonde, som hemma är!

- Maj är välkommen -

Blif inte vred för vi väcka Er!

- Sommaren är ljuflig för ungdomen -

2. Vi stå här några gossar små.

- Maj är välkommen -

Gifven I oss något se'n låten I oss gå.

- Sommaren är ljuflig för ungdomen -

3. Löken han växer i ängarne.

- Maj är välkommen -

Göken han galer i ängarne.

- Sommaren är ljuflig för ungdomen -

4. Hönan ger oss ägg på fat.

- Maj är välkommen -

Till pannekaka och äggamat.

- Sommaren är ljuflig för ungdomen -

5. Tack och tack det ska Ni ha,

- Maj är välkommen -

För denna gåfvan den var bra,

- Sommaren är ljuflig för ungdomen -

6. Hälsa folket inne!

- Maj är välkommen -

Och tack för det vi finge!

- Sommaren är ljuflig för ungdomen -

7. Nu lyfta vi alla på vår hatt,

- Maj är välkommen -

Vi komma inte igen förrän Valborgsnatt

- Sommaren är ljuflig för ungdomen -

8. Nu gå vi ut ur gården

- Maj är välkommen -

Vi komma inte igen förrän våren

- Sommaren är ljuflig för ungdomen -

Där stodo två flickor.

1. Där stodo två flickor i den rosenröda lund;
Den ena var så riker och så mäktig;
Den andra var så fattig, hon hade ingenting,
Hon var ut i sitt hjärta så bedröfvad.

2. Den rika hon sade till den fattiga så:
„O hvarföre är du så bedröfvad?
Har du mistat far eller har du mistat mor,
Eller har nå'n äran din bortröfvat”?

3. „Jag har inte mistat hvarken fader eller mor,
Och Herren har min ära bevarat,
Men jag sörjer mest för en fager ungersven,
Som vi hålla båda så kära”.

4. „Den fagre ungersvennen, den kan du aldrig få,
Den vill jag för mig själfver behålla.
Jag har en enda bror som har en egen gård,
Och har sin faders gods uti välde”.

5. „Har du en enda bror, som har sin egen gård,
Och har sin faders gods uti välde?
Den ingen ann' vill ha', den vill du jag skall ta',
Men den kan du behålla för dig själfver”.

6. „Äplet det sitter ju aldrig så högt,
Det måste till jorden nedfalla.
Den som är föraktad utaf sin lilla vän,
Han blifver ej föraktad af alla”.

7. Herr Adelin han stod icke långt därifrån,
Han hörde, hvad de flickorna de sade,
Han sucka' för sig själf af hjärta och af sinn':
„O, hvilken utaf dessa skall jag taga?”

8. „Tager jag den rika och mäktiga i hand,
Och lefver så med henne i tiden,
Så sörjer den fattiga flickan sig ihjäl,
Och så blir det ute med henne”.

9. Herr Adelin han smyger sig åt buskarna fram,
Han räcker åt den fattiga handen.
„Vill du blifva min, så vill jag blifva din,
Att vi måtte lefva tillsammans”.

10. „Herr Adelin, herr Adelin, hvad tänker du nu,
Som räcker åt den fattiga handen,
Och icke tager mig, som rikedomar har.

Och lefver med stor glädje uti världen?"

11. „Rikedomen är ju ett lån utaf Gud,
Och fattigdomen är en belöning.
Den som är riker, han kan snart fattig bli,
Den fattige kan också blifva riker”.

12. Herr Adelin han tjänte i konungens gård,
För penningar och välskurna kläder.
Litet han åt och litet han drack,
Han tänkte på sin käresta beständigt.

13. Konungen sade till herr Adelin:
„O, hvarför är du så bedröfvad?
Fattas dig vin eller fattas dig mat,
Eller fattas dig ro eller nöje?”

14. „Mig fattas ej vin och mig fattas ej mat,
Ej heller fattas ro eller nöje,
Men jag har fått en tidning allt uppå denna dag
Som lyder, att min käresta är döder”.

15. „Herr Adelin, herr Adelin, du, sörj inte så,
Det var väl inte mer än en kvinna!
Du skall få välja i hela mitt hof
Och välja dig en adelig grefvinna”.

16. „Om jag finge välja i hela kungens hof,
Som jag är det alls inte värdig,
Om jag finge välja i hela kungens land,
Så finner jag ändå ej densamma”.

17. Herr Adelin han gångar sig i sorgesalen in,
Där alla fina herrar bruka sörja,
Han suckar så högt, faller tårar på kind
Och går med sitt hufvud nedböjder.

18. Herr Adelin han gångar sig på golfvet rätt fram,
Han vrider sina händer så svåra;
Hvartendaste sandkorn, som uppå golfvet fanns,
Det fuktade han med sina tårar.

Där bodde en bonde.

1. Där bodde en bonde allt invid ett le.

- Och den lilla -

Han hade tre döttrar och granna voro de.

- I vårt stall har hon tjänt i stor löndom -

2. Han hade väl fyra han hade väl fem.

- Och den lilla -

Men vår lilla Kersti var ändå förnämst.

- I vårt stall har hon tjänt i stor löndom -

3. Och hertigen sadla' upp sin gångare grå.

- Och den lilla -

Så rider han fram rätt som vägen den låg.

- I vårt stall har hon tjänt i stor löndom -

4. Så rider han fram rätt som vägen han låg.

- Och den lilla -

Då ute för honom liten Kerstin hon står.

- I vårt stall har hon tjänt i stor löndom -

5. „Hör du liten Kersti, hvad jag säger dig!”

- Och den lilla -

„Vill du inte följa till slottet med mig?”

- I vårt stall har hon tjänt i stor löndom -

6. Liten Kersti hon kläder karlkläder på.

- Och den lilla -

Så satte hon sig uppå gångaren den grå

- I vårt stall har hon tjänt i stor löndom -

7. Så rider hon fram rätt som vägen han låg.

- Och den lilla -

Så kom hon sedan till konungens gård.

- I vårt stall har hon tjänt i stor löndom -

8. „Hör du nådig konung, hvad jag säger dig!”

- Och den lilla -

„Får jag inte vara en stalldräng hos dig?”

- I vårt stall har hon tjänt i stor löndom -

9. Konungen han svarade i vrede och i hast:

- Och den lilla -

„Föder jag stalldräng, så föder jag ej hans häst”.

- I vårt stall har hon tjänt i stor löndom -

10. Hertigen han svara i vrede och i hast:

- Och den lilla -

„Föder du din stalldräng, så föder jag hans häst”.

- I vårt stall har hon tjänt i stor löndom -

11. Liten Kersti hon gångar sig i fålastallet in.

- Och den lilla -

Hon klappade den gula och den grå uppå kind.

- I vårt stall har hon tjänt i stor löndom -

12. Hon klappade den gula, hon klappade den grå.

- Och den lilla -

Den svarta den lade hon gullsadelen uppå.

- I vårt stall har hon tjänt i stor löndom -

13. Om dagen så rider hon de hästarna till varm.

- Och den lilla -

Om natten så hvilar hon på hertigens arm.

- I vårt stall har hon tjänt i stor löndom -

14. Liten Kersti hon blef så blek uppå kind.

- Och den lilla -

Så gångar hon sig åt fålahuset in.

- I vårt stall har hon tjänt i stor löndom -

15. Så gångar hon sig åt kammaren in.

- Och den lilla -

Där föder hon två söner rundt om i ring.

- I vårt stall har hon tjänt i stor löndom -

16. Strax gick där bud för konungen in:

- Och den lilla -

Och den lilla.

„Din stalldräng han är så bleker om kind”.

- I vårt stall har hon tjänt i stor löndom -

17. Konungen befallte sina tjänare två:

- Och den lilla -

„I beden, att hertigen inför mig går”.

- I vårt stall har hon tjänt i stor löndom -

18. Hör du hertig, hvad jag säger då:

- Och den lilla -

„Är du fader till båda dessa små?”

- I vårt stall har hon tjänt i stor löndom -

19. Hertigen faller uppå sina knä.

- Och den lilla -

„Ack kära Ni min fader, förlåten mig det”.

- I vårt stall har hon tjänt i stor löndom -

20. „Sätt då liten Kersti uppå knä!

- Och den lilla -

Gif henne guldkrona och kransar därme".

- I vårt stall har hon tjänt i stor löndom -

21. Fruar och mamseller de krusa hennes hår.

- Och den lilla -

Och själfva grefvinnan satte guldkronan på.

- I vårt stall har hon tjänt i stor löndom -

22. De fröknar och mamseller de gräto i harm,

- Och den lilla -

Som förr har varit stalldräng och nu är blifven fru,

- I vårt stall har hon tjänt i stor löndom -

Där sitter en fågel på liljonakvist.

1. Där sitter en fågel på liljonakvist,
Han sjunger så vackert om Herren Krist.
- Ty Gud sänder ut sina nåde -

2. Så stod där en jungfru och hörde däruppå:
„Vill du följa med mig till himmelen i år?”
- Ty Gud sänder ut sina nåde -

3. „Gärna jag ville, men inte jag får!
Jag ska bära brudkrona och kransen i år”.
- Ty Gud sänder ut sina nåde -

4. Där sitter en fågel på liljonakvist
Han sjunger så vackert om Herren Krist
- Ty Gud sänder ut sina nåde -

5. Så stod där en åkerman och hörde däruppå:
„Vill du följa med mig till himmelen i år?”
- Ty Gud sänder ut sina nåde -

6. „Ja, gärna jag ville, men inte jag får,
Ty jag skall sköta min åker i år”.
- Ty Gud sänder ut sina nåde -

7. Där sitter en fågel på liljonakvist
Han sjunger så vackert om Herren Krist,
- Ty Gud sänder ut sina nåde -

8. Där stod en tiggeman och hörde däruppå:
„Vill du följa mig till himmelen i år?”
- Ty Gud sänder ut sina nåde -

9. „Ja, gärna jag vill, om jag då får lof,
Att jag får inträda i himmelens hof”.
- Ty Gud sänder ut sina nåde -

10. Tiggemannen kastad' båd krycka och käpp,
Guds änglar de hoppa, de hoppa så lätt.
- Ty Gud sänder ut sina nåde -

Rosalilla.

1. Rosa lilla tjänste på konungens gård.

- Med äran och med dygden -

Där tjäna' hon i så många år.

- Vi vinna väl, vi vinna väl både rosor och liljor -

2. Hon tjänste där inte så mycket för lön.

- Med äran och med dygden -

För hon var blifven hertigen så skön.

- Vi vinna väl, vi vinna väl både rosor och liljor -

3. „Hör du Rosa lilla, hvad jag säger dig”:

- Med äran och med dygden -

„Har du ej lust att trolofva dig med mig?”

- Vi vinna väl, vi vinna väl både rosor och liljor -

4. „Hur skall jag kunna trolofva mig med dig?”

- Med äran och med dygden -

Jag är så fattig, men du är så rik

- Vi vinna väl, vi vinna väl både rosor och liljor -

5. Rikedom är en förgängelig ting,

- Med äran och med dygden -

Men kärleken varar evinnerlig.

- Vi vinna väl, vi vinna väl både rosor och liljor -

6. Där gick den gamle konungen och hörde däruppå.

- Med äran och med dygden -

Och skicka' vår hertig till främmande land.

- Vi vinna väl, vi vinna väl både rosor och liljor -

7. Så skicka' de hertigen till främmande land.

- Med äran och med dygden -

Så gaf de Rosalilla en grefve till man.

- Vi vinna väl, vi vinna väl både rosor och liljor -

8. Bröllopet stod i dagarne två.

- Med äran och med dygden -

Och inte ville bruden åt brudehuset gå.

- Vi vinna väl, vi vinna väl både rosor och liljor -

9. Bröllopet stod i dagarne tre.

- Med äran och med dygden -

Och inte ville bruden åt brudehuset se.

- Vi vinna väl, vi vinna väl både rosor och liljor -

10. Den fjärde dagen till kvällen gick.

- Med äran och med dygden -

Så skulle Rosalilla sig gånga till säng.

- Vi vinna väl, vi vinna väl både rosor och liljor -

11. Så gångade hon sig uppå ett berg.

- Med äran och med dygden -

Så fick hon se hertigen komma i land.

- Vi vinna väl, vi vinna väl både rosor och liljor -

12. „Hör du Rosalilla hvad jag säger dig“:

- Med äran och med dygden -

„Hur här du hållit din trolofvan med mig?“

- Vi vinna väl, vi vinna väl både rosor och liljor -

13.

„Min trolofvan höll jag så godt jag kan“.

- Med äran och med dygden -

„Din fader gaf mig en grefve till man“.

- Vi vinna väl, vi vinna väl både rosor och liljor -

14. „Min trolofvan höll jag så godt jag förmår“.

- Med äran och med dygden -

„De fingo mig icke i brudahuset gå“.

- Vi vinna väl, vi vinna väl både rosor och liljor -

15. Hertigen tog Rosalilla uti sin famn.

- Med äran och med dygden -

Och där sutto de till dess solen upprann.

- Vi vinna väl, vi vinna väl både rosor och liljor -

16. Och där sutto de, tills solen upprann.

- Med äran och med dygden -

Så voro de döda uti hvarandras famn.

- Vi vinna väl, vi vinna väl både rosor och liljor -

17. Så gick den gamle konungen och skåda däruppi.

- Med äran och med dygden -

Det var väl stor synd att skilja dem åt.

- Vi vinna väl, vi vinna väl både rosor och liljor -

18. De lade de två liken tillsamman i en graf.

- Med äran och med dygden -

Där skola de hvila till domedag.

- Vi vinna väl, vi vinna väl både rosor och liljor -

19. Där växte två liljor på begges deras graf.

- Med äran och med dygden -

De växte tillhopa med alla sina blad.

- Vi vinna väl, vi vinna väl både rosor och liljor -

Båtsmannen.

1. Jung frun satt i buren och stickade guld på skinn,
Så kom en liten båtsman och tultade in.
- Men de spelte, de spelte guldtärning -
2. „Hör du, lille båtsman, hvad jag nu säger dig:
Har du ej lust att spela guldtärning med mig?
- Men de spelte, de spelte guldtärning -
3. „Huru skall jag spela guldtärning med dig?
Jag har ej guld och silfver att sätta mot dig.”
- Men de spelte, de spelte guldtärning -
4. „Sätter du opp dina vantar de blå,
Så sätter jag opp min jungfrudom,
den du aldrig kan få”.
- Men de spelte, de spelte guldtärning -
5. Den första gång guldtärningen på spelebordet rann,
Unga båtsman tappte, men sköna fröken vann.
- Men de spelte, de spelte guldtärning -
6. Den andra gång guldtärningen på spelebordet rann,
Unga båtsman tappte, men sköna fröken vann.
- Men de spelte, de spelte guldtärning -
7. Se'n tredje gång guldtärningen på spelebordet rann,
Sköna fröken tappte, men unga båtsman vann.
- Men de spelte, de spelte guldtärning -
8. Den fjärde gång guldtärningen på spelebordet rann,
Sköna fröken tappte, men unga båtsman vann.
- Men de spelte, de spelte guldtärning -
9. Jungfrun går på golfvet, hon kammar opp sitt hår.
„Ack, jag arma människa, för giftare mål jag får”.
- Men de spelte, de spelte guldtärning -
10. Unga båtsman går på golfvet, han vinkade med sitt svärd.
„Du får bättre giftare mål än nå'nsin du är värd”.
- Men de spelte, de spelte guldtärning -
11. „Jag är väl ingen båtsman, fastän du tycker så,
Jag är så redelig konungason, som i Engeland kan gå”.
- Men de spelte, de spelte guldtärning -
12. „Är du, så redelig konungason, som i Engeland kan gå,
Så vill jag gärna ha dig, om jag skall säga så”.
- Men de spelte, de spelte guldtärning -

Du skall skala din myrtenkrona.

1. Du skall skala din myrtenkrona och krans! Bom, bom, bom.
Se'n ska det blifva spelman och dans. Bom, bom, bom.
Krona och krans. Bom elira bom.
Speleman och dans. Bom, bom, bom.
- Aldrig större nöje vara kan -

2. Se'n ska vi blifva hustru och man. Bom, bom, bom.
Se'n ska' vi alltid älska hvarann'. Bom,bom,bom.
Hustru och man. Bom elira bom.
Älska hvarann'. Bom, bom, bom.
- Aldrig större nöje vara kan -

3. Och se'n ska' det blifva söner också. Bom, bom, bom.
Och se'n ska' det blifva döttrar också. Bom, bom, bom.
Söner också. Bom elira bom.
Döttrar också. Bom, bom, bom.
- Aldrig större nöje vara kan -